

GÂNDUL

anonimului

**ANUL I - NR. -8-
15--DECEMBRIE--
-2003-
GRATUIT©®**

Membri fondatori:

Ion Mazere, Teodor Dobre.

**Publicație a Cenaclului „ANONIMUL” a
Gânditorilor Creatori Anonimi**

REDACTIA :

**București, Strada Cara Anghel, nr. 8,
bl. B9, sc.5, et. 4, ap.73, sect.6,
cod:76807 Tel :7450206; 4402392
e-mail: dobre_teodor@yahoo.com**

**Cu ocazia CRĂCIUNULUI și
ANULUI NOU redacția le dorește
ANONIMILOR, și nu numai, multă
sănătate, fericire, realizarea tuturor
dorințelor și „LA MULTĂ ANI !”**

PENSIONAREA!

Însemnări (1)

Îmi vibrează încă laconic în memorie comenziile: Foc! Încetați! Strângeți și predăți tuburile. Comenzi de câte ori repetate în poligoane cu ținte, pentru testat gardul de instruire militară. Acum, în blocul B.9 și C. 1-3 vecine, construite de armată, foști militari ieri, pensionari azi, comenziile și țintele la care trag sunt cu totul altele. O lege de fier a vieții care nu iartă, dar nici nu ucide. Dacă-i aşa, atunci musai trebui să scriem ceva despre acești oameni. Mai cu seamă că aici pensionarii sunt de multe categorii socio-profesionale de la A.C. în M.Ap.N., până la generali, doctori, ingineri, profesori, ziaristi, economisti, politisti etc.

Oameni cu mare experiență și multiple cunoștințe dobândite în ani de serviciu.

Din păcate acești foști și prezenti, majoritatea se cunosc așa de puțin mai mult după nume, sau nici atât; iar relațiile umane și viața social spirituală, cu mici excepții, sunt predominant individualizate și „aiu-lela”. O stare propice, din necunoaștere, să apară unele angoase sufletești, ori păreni nefondate cu urmări nedorite, asupra căroro să revenim.

Ca să evit suspiciuni că am omis, sau distorsionat realități, voi prezenta, inițial, cele propuse la persoana întâi. O inițiativă cu risc, să alunec în derisoriu, sau să devin ținta ironiilor, că se poartă, totuși...

*

Când mi s-a adus la cunoștință decretul de pensionare, la cerere, l-am receptat inițial ca având o rezonanță duioasă, din care nu puteam desluși limpede limitele între bucurie și nostalgie, sau separa plăcutul de amar. Pe un alt plan înțelegeam pensionarea, ca un proces firesc, totuși îmi punea la grea încercare starea emoțională, socat de perspectiva viitorului care mi se părea diabolic -Om activ și în putere să fiu transferat într-un sector social amorf, cu un rol șters, la etc., când brusc am fost pus în fața a trei ipostaze devastatoare:

- 1) Calificarea, gradul, funcția și autoritatea avute, subit devin nule;
- 2) Necunoscutul în care am plonjat, cu experiență zero, obligat să mă adaptez rapid la noile condiții, să nu devin victimă a propriei mele dezamăgiri, cum s-a mai întâmplat la alții.

3) Experiența și cunoștințele acumulate rămân de folos, numai dacă reușesc să le valorific pe un alt plan, dacă nu rămân simple surse pentru amintiri să-mi amăgesc bătrânețea.

În primele zile, pensionar, buimac cum eram încercat de toate, un dor străveziu și neîndurător mă îndemna la multe. Doream în ritm alert să realizez lucruri ce nu am reușit ani de zile. Aveam impresia că-mi ard tălpile și-mi fuge pământul de sub picioare. Îmi venea să plec în orice direcție, să străbat cât mai multe raioane de frontieră, să întâlnesc prieteni, colegi și colaboratori, marcat moral că soarta mă desparte fizic definitiv de ei. Doream multe și nu știam ce - mai întâi. E greu dacă nu imposibil să exprim în cuvinte acea vrajă a frontierei, cu natura ei și a grănicerilor unde și alături de care m-am format ca om. Atunci și acolo în condiții grele și răspundere pe măsură, când fizic frontieră se vrea și este brâul național care îmbumbă trupul Țării Românești, iar grănicerul sufletul și forța care face legea în sanctuarul de borne, printre care liber trece numai soarele de la răsărit la apus, fără a marca odihna, prânzul, sau încetarea activităților pentru ei, ci eternitatea. Unde soarele, bornele și grănicerii își confruntă veșnic statormicia. Cum poți atunci să te despartă liniștit de aşa ceva, fie și la pensionare, fără să-ți rănească sufletul, a căror „cicatrice” sunt vizibile și azi prin ceea ce consemnez cu placere. Fie și un îndemn la comunicare pentru a ne cunoaște și pe această cale.

INIMĂ!

Din anii prădati
Într-o viață pierdută,
Se revarsă această
Lavă de sânge;
Negru pe alb,
Sau ceva asemănător.
Nătâng vis!
Descumpănit mi-am smuls inima
Ca într-un ceremonial Aztec,
Și am aruncat-o în foc,
Să nu se mai joace nimeni cu ea.
Acum ochii mei ard, scânteind,
Fața pojar aprins;
Iar noptile mele
Ruguri în flăcări,
Se scurg ca zilele
Într-o horă încinsă.

Hotărât sunt pornit
Să-mi spovedesc...
Anii de basm și mit.

ION MAZERE

STEAUA MEA

Oricâte stele aş vedea
Şi aş atinge,
Să ştii că tu ești steaua mea
Ce nu se stingă.

Oriunde-n lume-aş rătăci
Pe orice cale,
Tot timpul mă voi închîna
Luminii tale.

Şi ori de câte ori voi fi
În clipe grele
Iar razele-ți vor străluci,
Voi şti de ele.

JU posul ei o bucată de jaz

Iar dacă-odată voi avea
Vreo bucurie
Sclipirea ta-n sufletul meu
Va fi mai vie.

ANDREI CONSTANTINESCU.

CIVILIZATIA VIULUI

-foileton-

OMUL ȘI PĂMÂNTUL LUMII VIULUI

(I)

Pământul este stupul de albine al universului uman, iar omul singura ființă rațională existentă pe el, care trebuie să rămână ceea ce este, dar mai ales să devină exact ceea ce trebuie să fie: vîrful, conștient de unicitatea, valoarea, șansa și răspunderea sa.

Numai conștientizând toate acestea, omul, poate trece cu superioritatea înțeleptului, peste toate nimicurile care îi zdruncină curajul în forțele proprii, îi macină forțele în dispute sterile, și mai ales, îi minimalizează sau distrugе realizările, scăzându-i astfel pofta de muncă și speranțele puse în ideea de progres. Se știe că în decursul timpului, de dragul unor doctrine de grup, etnice, religioase, politice sau economice controversate, s-au făcut atâtea războiye cu consecințe dezastroase, ce a dat omenirea înapoi cu milenii. De aceea aceste grupuri nu trebuie să trateze pentru a-și arăta mușchii, nici aprobatе pentru a se crede că au dreptate, ci doar tolerate și tratate cu blândețea celui înțelept.

Iar până la emanciparea lor în timp, să se faciliteze accesul la o cultură corespunzătoare, și la un standard de viață mai ridicat, făcându-i

Se mai poate adăuga și exemplul personal, al „civilizatorilor”, care este cea mai bună metodă de educație, însă trebuie să tratezi cu înțelepciune ca pe egali noștri și nu ca pe niște ciudătenii. De aceea ceilalți oameni cu vederi largi, sunt obligați să fie exemple și să meargă mai departe, să se alieze și ralieze cu toți vizionarii, pentru a forța viitorul să vină mai aproape și a îndemna și ajuta să-i treacă pragul chiar și intolerabilităților înguste.

Omul, această ființă deosebită ce a evoluat pe cale naturală ca toate creaturile, dar s-a desprins de celelalte forme și și s-a distanțat radical de ele, a devenit din factor pasiv și orb, supus capriciilor tuturor fenomenelor naturale, un modelator și constructor activ. Tot el cu foarte mult curaj a putut influența atât propria viață și evoluție, cât și pe cea a mediului în care trăiește, cu tot ce-i aparține naturii acesteia. Urmare a intervențiilor lui asupra mediului, este schimbarea radicală a modului de viață, eradicarea multor boli și creșterea duratei de viață, care a dus la propria propășire și la uriașul progres de astăzi.

Deși s-a dovedit de multe ori că intervențiile sale nu au fost dintre cele mai salutare și inspirate, că uneori din lăcomie, din prostie sau neștiință, a produs pagube dintre cele mai diferite, cu pierderi mari și incalculabile, a făcut și lucruri bune. Trebuie spus, că pentru dezastrele produse a fost întotdeauna aspru criticat, și chiar a suferit direct, dar multe din de ele, au fost umbrite de realizările cu mult mai însemnate, iar pierderile au fost o consecință a dorinței de a construi și nu de a distrugе, deci greșelile sunt

De aceea poate creatorul a tot ce este, la dotat pe om cu tot ce are și îl încurajează, văzând în el un continuator de nădejde, în recrearea lumii pe baze și principii îmbunătățite; mai ales că nu cere în schimb decât sănătate și putere de muncă, prin care poate să obțină singur tot ce altceva își mai dorește. Omul, care a căutat mereu să găsească o logică în toate câte sunt pe pământ, și nu numai, pe măsură ce a înțeles tainele vieții, ale naturii și ale universului, a început prin a se mira și a venera, a continuat prin a le respecta și reproduce, și va sfârși prin a mira...ce va crea.

Căutându-și în permanentă, propriul loc și rost în această lume care se face că nu-l cunoaște, că nu l-a dorit și nu-l menajează, după cum nimic nu este menajat, încă, a făcut până acum doar pași timizi în această direcție...Cu toate că el încearcă să demonstreze naturii, că o înțelege și vrea să convițuiască cu ea în armonie, este mereu obligat să-și ia măsuri de precauție, prin care să-i arate că și ea trebuie să-i facă loc și să-l accepte, cu toate nevoile lui din ce în ce mai numeroase și mai ciudate.

Deși pentru supraviețuirea lui ca specie, omul, a trebuit să învingă multe obstacole și să se adapteze în permanentă, mai are încă destule pericole de înlăturat. Trebuie să-și stăpânească pominile atavice negative, și să lase deoparte toate orgoliile și patimile de orice natură ar fi ele: religioase, etnice, culturale și altele, și să meargă la drum, cu un nou concept de viață bazat pe înțelegere, armonie, cooperare și toleranță, spre binele tuturor.

La clopotul amenințărilor naturale de tot felul, cărora le face față cu mare greutate, se mai adaugă și propriile agresiuni care pot fi totuși ușor înlăturate prin renunțare la politica de forță, de discriminare, cotropire și minciună. În viitor nu mai trebuie aplicată politica strățului, ci aceea a stupidului de albine, sau cea a furnicilor, de cooperare, colaborare și unire a eforturilor, spre rezolvarea gravelor probleme ale umanității.

Nu este neapărat nevoie de o înregimentare militarărească, ci de una conștientă și benevolă, a tuturor oamenilor capabili, care știu că pot, vor, și trebuie să facă ce le dictează... conștiința, însă în armonie cu necesitățile omenești, căci comunismul a sucombat și pentru că a întins coarda până la punctul în care s-a rupt.

De aceea, trebuie să se țină cont, ca vechile greșeli să nu se mai repete, și întotdeauna să învingă forța benefică a rațiuni, și nu forța orgolioasă a pumnului, pentru rezolvarea problemelor care sunt și a celor care se vor mai ivi, pentru salvarea pământului și a tuturor ființelor nevinovate, cuvântătoare sau nu, ce le găzduiește.

(Continuare în numărul viitor)

TEODOR DOBRE

ANIVERSĂRI

DL. Andrei Constantinescu la 23.12.2003., împlineste frumoasa vîrstă de 26 de ani. Membrii Cenacului Anonimul îi urează multă sănătate și mulți ani cu fericire.